

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 23

Utkommer hver
måned

August 1932

Utgiver og redaktør:
Sogneprest Slaattelid
Davik

3. årg.

Kyrkjeklokka.

Mel.: Hvo ene later Herren råde.

Høyr, klokketonar mot oss strøymer!
Eit gammalt kvede malmen kved.
Og folket kvardagsstrævet gløymer
og til ei høgtidsstund seg gled.
Høyr, klokka kimar slag i slag.
Ho vigsla vil vår kviledag.

Av klokkeklangen minni vaknar:
Dei tonar høyrde far og mor
og gjekk til Gud med all sin saknad
og fann si trøyst i Herrens ord.
Me og vil høyra Herrens røyst
som gjev i liv og daude trøyst.

Ein dag dei høyrer klokka kimar,
då er min strid og saknad slut,
då enda er dei tunge timar,
då kjem eg heim og kviler ut.
Dei gøymer meg i mold og grus,
med klokka ringjer i Guds hus.

Eg veit ein dag då soli renner
og klokkor kimar i Guds stad,
då kvar ein ven som Kristus kjenner,
skal vakna upp og fylgja glad
med Herren heim til høgtidslag,
og halda evig kviledag.

Biskop Støylen i Nynorsk salmebok.

Løp slik at I kan vinne prisen.

(Tale av biskop Lunde i en barneforening).

»Løp slik at dere kan få premien!« Jeg innbyr dere til et kappløp, og det er morsomt å få premie, ikke sant? Jeg husker første gang jeg fikk premie. Jeg var ikke mere enn 8 år gammel, og det var et skirenn jeg deltok i, og når jeg er i Lille-

hammer må jeg alltid se den bakken, hvor vi rente. Jeg falt naturligvis, men jeg fikk premie allikevel, men den hadde jeg ikke noget bruk for, så mor fikk den. Det var en pung, en pengepung. Men i min tid hadde smågutter ikke bruk for pengepung, for de hadde ikke nogen penger til å ha i den. Nu har jo alle mennesker penger, både barn og voksne. Men nu må jeg fortelle mere om det kappløpet og den premien jeg innbyr dere til. Det er forresten Paulus som taler om dette. Hvem var Paulus? (Barnene svarer: Apostel). Paulus var teltmaker, men han var apostel og. Han hadde sett på et kappløp i en by i Grekenland som heter Korint, og der så han hvordan mennene kappløp — å, de anstrengte sig av alle sine krefter for å vinne premien. Men vet dere hvad premien var? Det var bare en garnkrans. Paulus syntes ikke den var så meget verd, men de som vant den kransen blev så glad, at en av dem døde av glede da han fikk den. Da så Paulus en gang skrev til sine venner i Korint, så minnet han dem om dette kappløp, og så bad han dem løpe slik, at de kunde få en meget verdifullere premie, nemlig livsens krone. Da Paulus var gammel og snart skulde dø, da skrev han også om dette og sa: Nu har jeg fullendt løpet og bevaret troen, så ligger da rettferdighetens krans rede for mig, den som Herren, den rettferdige dommer skal gi mig.

Hvem er det altså som kan gi oss den premien? Det er Herren Jesus. Men skal vi få den premien, da må vi også øve oss, og hvad er det vi skal øve oss op til? Å være snilde. Snilde mot våre nærmeste og snilde mot alle, ja endog mot dem vi kaller for hedninger. Vi må begynne tidlig

å øve oss, ja endog før vi kan gå. Derfor bærer de oss som ganske små til Jesus i kirken og der blir vi døpt. Da tar Jesus imot oss og sier: Nu er du min!

Den beste måten å øve oss på er å være meget sammen med Jesus. Er her noen søndagsskole her i Frogner? (Barnene: ja!) Hvor mange av dere går i søndagsskolen? (En del rekker hendene i været). Det er altfor få, alle barn skulde gå i søndagsskolen, for der er dere sammen med Jesus.

Men nu skal jeg fortelle om en gutt jeg kjenner i Gamlebyen. Han var 7—8 år da dette hendte. Vi hadde barnegudstjeneste for misjonen, og barna fikk gå rundt alteret og legge sin gave der. Roar hadde fått 25 øre av sin mor, og han kom op til alteret, og jeg så han la noget der, men jeg så ikke hvad det var. Han nikket til mig og jeg nikket til ham og sa takk. Da han kom hjem, spurte moren, om han hadde lagt 25-øren på alteret. Jo, det hadde han gjort. Men nu hadde Roar nylig på sin fødselsdag fått en hel blank krone av moren, og da han nu i kirken hørte om hedningene hvor ondt de hadde det, så bestemte han sig til å gi kronen sin også. »Jeg la liksagodt kronen òg,« sa Roar, og det blev hun glad for, for det viste, at Roar hadde et godt hjerte-lag, og det hadde han fatt ved å være sammen med Jesus.

En av dem som vi vet stod Jesus nærmest, Johannes, var i sin ungdom en riktig »sinna-tagge«, men da han blev gammel, blev han så snild, og da han tilslutt blev så gammel at de måtte bære ham inn i kirken, så holdt han bare en ganske kort preken for dem: »Barna mine,« sa han, »vær snilde mot hverandre.« Men dere kan nok tro det har kostet Johannes megen kamp og øvelse før han kom så langt. Men han var meget sammen med Jesus, og det hjalp ham.

Vil nu dere også være flinke til å øve dere, så dere får denne premien? Skal vi be Gud hjelpe oss til det? (Barnene: ja!). Så folder vi alle hendene våre og ber så godt vi kan:

Kjære himmelske Far! Takk at du har tatt oss til dine barn og at vi alltid skal få lov å være dine. Nu har vi bestemt oss til å be Dig om noget stort: Vil du hjelpe

oss til å løpe slik — leve slik at vi må få vinne premien, livsens krone og rettferdighetens krans, som du har lovet alle dem som er tro inntil døden. Amen i Jesu navn.

Fra »Buddhismisjonen«.

Om barnedåpen.

IV.

Det er merkelig hvordan enkelte mener at det går an å presse bibelord for å få dem til å stemme med ens egen mening. F. eks. ordet i Mark. 16, 16: »Den som tror og blir døpt skal bli frelst.« Her sier man: En må først tro og så bli døpt for å bli frelst. Altså er barnedåpen forkastelig. Men det går ikke an å presse et bibelord slik; det er bokstavtrelldom. Og da kommer dette ord strid med det som Jesus sier i Mat. 28: »Gå ut og gjør alle folkeslag til mine disipler, idet I døper dem i Faderens og Sønnens og den Helligånds navn og lærer dem å holde alt det som jeg har sagt eder.« Hvis man presser dette ord på samme måte, må det jo bety, at man alltid først skal døpe og der nest lære. Da vilde ordene bli motstridende, for man kan jo ikke tro på Jesus før man har lært noget om ham. Intet av disse ord bestemmer noget om hvad som skal komme først, dåpen eller troen og opplæringen.

Vi kan her drage en sammenligning. Et barn fødes til jordelivet uten bevissthet, men til tross for at det ikke vet noget om at det lever, så lever det allikevel. Ved dåpen fødes et barn til det himmelske liv. Det har ingen bevissthet om det, men det nye liv er dog en virkelighet. Allerede før det har fått bevissthet, kan det være gjenstand for Guds gjerning og få godt av Guds gave.

Efter dosent A s t i n g.

Våre døde.

29. mai: Marta Kristiansdtr. Laksenes, karenkje, f. 1864, dødsorsak: tarmsår.
 16. juni: Kjellfrid Samsonsdtr. Nyborg, Berle, f. 1930, hjernebetendelse.
 22. juni: Ole Larsson Askevik, Forde, ug. baker, f. 1883.

2. juli: Severin Kristensson Ravnefjell, Kjolsdal, g. karmann, f. 1848.
5. juli: Kari Jakobsdtr. Husevåg, kårenkje, f. 1854 på Oldeide.

Og eg såg dei dode, små og store,
stå framføre Gud.

Joh. openb. 20. 12.

Notisar.

Til sanitetsforeninga er innkome: Medlemspen-
gar: Levdal 5 kr., Endal 17, Kjolsdal 3, Rimstad
28, Maurstad 2, Hennøy 3, Davik 1. Maiblomar:
Levdal 5; Endal 3.70; Rimstad 14.70; Maurstad
10; Husevåg 30; Aalfot 18; Hennøy 5; Davik 16.30;
Haus 9; Almønning 5; Berle 10. Jolemerke og
lodd: Rimstad 14. Gave fra Ingine Nedreberg,
Rugsund, 3 kr.

Basarar: I Eldevik 24. juni til heidningmisjonen
kr. 252.80. — I Aalfot 22. april til sjømanns-
misjonen kr. 156.15.

Ved indremisjonsnotet i Davik 18.—19. juni kom
inn i offer kr. 748.20; av dette gjekk tredjeparten
til søndagsskuleforbundet, resten til indremisjonen.
Ved nattverdsgudstenesta som avslutta notet var
der 475 altargjester.

Til sjømannsmisjonen kom i 1931—32 inn i Da-
vik: Ved basar- og bøssepen-
gar i Maurstad og Rimstad kr. 321.70. Fra Aalfot avd. 130. Med-
lemspen-
gar i laget »Vårsok», Davik 14. Barne-
lag i «Sjøfuglen», Hammen 87.35. Unemnd i Almønning
50. Foreninga i Almønning 80. Fra Aalfot 4.
Levdal kvinneforening 63.58. Kollekt i Kjolsdal
9.60. Rugsund forening 67.01. Kollekt i Kjolsdal
17 og i Davik 22.

På Kjolsdalssætra vert det venteleg stemne til
inntekt for kyrkje i Kjolsdal søndag 14. august.

Til fimmisjonen kom inn i 1931 i Davik so inn
kr. 216.11; i Rugsund 37.60; i Aalfot 60.00.

Til Nordfjord indremisjon kom inn i 1931—32:
Fra Hennøy krins kr. 58.10 og 61.00. Fra Rugsund
indremisjonsforening 70.00. Fra Bortne indremisjonsforening
20 og 25. Offer i Berle 32.64, Anonym i Berle 5. Offer på påskemøtet i Totland
149.57. Overskot av matsalet på påskemøtet 100. Bryggja indremisjonsforening 146.10. Offer i Da-
vik 1. juledag 30.53. Davik indremisjonsforening
120. Kjolsdal indremisjonsforening 50. Kollekt på
Dombestein 17.85. Utfodning ved Dragsund 44.30. Kollekt i Davik 22.02. Noe Dombestein 11.50. Kollekt i Aalfot 15.12. Basar i Aalfot 102. Fest på Isane 48.80. Kollekt på Isane 14.02.

Ektevigde. 16. juni i Davik Steffen Sørensson
Lofnes og Elisa Olsdtr. Leirgulen. 17. juni i Ber-
gen Olav Bakke og Kristine Rosenlund. 18. juni
i Rugsund Ivar Olsson Husevåg og Erna Aase.
Bergen. 24. juni i Totland Martin Jensson Solv-
berg, og Ingeborg Pedersdtr. Aaland, bae Bryggja.
24. juni i Breim Oskar Sivertsson Hestevik, Berle
og Inga Rasmusdtr. Gåsemyr, Breim. 25. juni i
Davik Alf Andersson Eldevik og Amanda Larsdtr.

Kjærstad, Alstahaug. 29. juni i Davik Johan Kri-
stensson Askeland og Anna Larsdtr. Varpe, Brem-
anger. 5. juli i Davik Peder Knutsson Kreden og
Margit Jonsdtr. Snilstvedt, Bru. 8. juli i Kjolsdal
Sigvald Sørensson Kvalheim, Selje og Signe Seve-
rinsdtr. Horn.

Til orgel i Davik kyrkje er innkome: Fra B.
Berge 60 kr. (tidlegare 40 kr.).

Gardsnamn i Davik.

Davik: av Daven, namnet på den grynna som
er i vika. Det skal koma av det gamalnorske ordet
dafi = spjot, fordi grynna skulde vera forma som
eit spjot. — **Hausle** = Hauslid av haus, ein
rund fjellknaus og so lid. — **Ugla:** skulde frå
fyrst av vera namnet på elva ved garden. —
Endal: antan av gamalnorsk Einidale, av tren-
namnet eine, eller av Einudalr som kjem av Eina,
namnet på Endalselva. — **Levdal:** Leifadalr
av eit mannsnamn Leifi. — **Levdalshjelle:**
av gamalnorsk hjallr: avsats, terrasse. — **Midt-
gjeld** har dei ikkje nokor rimeleg gissing um. —
Eiterdal: av eit elvenamn Eitra = den kalde elva.
Haus = ein rund fjellknaus.

Gudstenester:

11. sønd. etter treining, 7. aug.:	Aalfot.
12. —>—	14. > Davik.
13. —>—	21. > Rugsund.
14. —>—	28. > Davik.
15. —>—	4. sept. Totland.

For 100 år sidan. Død 8. juli Christian Glad, Old-
eide, vilkårsmand. — Ektevigde: 9. juli Peder
Brånsvig, 35 Aar (son til Niels Torgersen) og Eli
Olsdtr. Nordpold, 24 Aar. 9. juli Mathis Mathissen
Ulvedal, Indvigen, 32 Aar, og Sophie Krogen, 44
Aar (dotter til Anders Almending, enkje etter Lars
Samuelsen Krogen). 12. juli Abel Møklebust, Aal-
fot, 25 Aar (son til Rasmus Abelsen) og Maria
Yttre Isene, 25 Aar, (dotter til Elias Monsen).
14. juli Stephen Midtisene, 37 Aar, (son til Jørgen
Knudsen) og Kari Blalied, 37 Aar, (dotter til Jacob
Larsen Yttre Isene, enkje etter Rasmus Gutforn-
sen Blalied). 27. juli Endre Svorren, 32 Aar (son
til Martines Endresen) og Synneve Hellenen, 22
Aar (dotter til Ellef Absalonsen). 23. juli Jens
Huggedal, 55 Aar (son til Jacob Olsen Havnen)
og Andria Huggedal, 53 Aar (dotter til Anders
Huggedal, enkje etter Svend Noesen Koldsetviig).

Det Norske Misjonsselskap. I 1931 hadde sel-
skapet 127 misjonærar. Ikring 9000 menneskje vart
døypte. Der er ikring 1500 kyrkjelydar med ca.
150 000 kristne.

Kvittering for kontingent. Aalfot: Lars Myk-
lebst 1.50. — Isane: Alfred Førde, R. Ischaug 2.
Bortne: Malene Bortne 3, Matias Bortne 2. —
Haus: Andreas Haus 2. — Rugsund: Oliver
Kolset 2.50; fru Menzies 3. — Nordstrand:
Kr. Gjengedal 5. — Oldeide: Anfinn Lågeide
2.50. — Utanbygds: Dorte Rødhjelle, Raud-
berg 2.

Hjarteleg takk til alle.

Lars Oftedahl.

Den kjente politiker, statsråd Lars Oftedahl, døde som man vil huske for en tid siden. I »Stavanger Aftenblad«, hans egen avis, forteller M. A. Brekke nogen minner fra hans siste dager:

Han var stor nok til også å bli liten for Gud. Han var fattig nok til å motta den hjelp som Bibelen gir. Han var enfoldig nok til å gå barnetroens vei. De enkle bibelske fortellinger var særlig dyrebare for ham.

Om mannen som var skyldig ti tusen talenter og som kastet sig ned for sin Herre da han intet hadde å betale med, men som fikk ettergitt alt, sa han: »Ja, der er min plass og jeg vil ta imot all den nåde som rekkes mig.« Om dem skal få kjøpe uten penger og bli rettfærdiggjort av nåde: »Er det sant at nåden er så veldig, ti for Gud er jeg fattig og nøken som en nål.« Om fåret som hadde sprunget sig bort men blev funnet: »Er det så at der står: han tok det og la det på sine skuldrer? Ja, da ligger jeg her og lar mig ta slik, hjelpeløs som jeg er.« Om tjenerne som skulde gå ut og innby fattige, vanføre, blinde og halte: »Ja, Herre, slik som jeg ligger her, takk at Du ber mig komme.«

Han klaget over at han hadde så liten makt i bønnen. Det blev svart ham: »Du behøver ikke å gjøre Gud god, ti det er han før; du behøver bare å fortelle ham din stilling, og et barn ligger like godt i mors armer om det ikke ligger og skriker.« »Takk fordi du kom og fortalte mig dette; så er det min hjelpeløshet og Guds armer det kommer an på, og ikke mitt skrik.«

En dag sa han: »Det er storm idag. Jeg vilde så gjerne få legge mig selv og alle mine, med hele min tyngde i min Frelzers arme. Men jeg føler så liten glede og visshet.« Det blev fortalt ham: »En dag hadde vi møte ombord i Amerika-båten. En mann avla følgende vidnesbyrd: Jeg føler ikke at jeg er på vei til hjemlandet, jeg føler helst sjøsykens kvaler. Men jeg vet at jeg er på rett vei, ti jeg har overgitt mig til det skib som bærer mig hjem. Således vet jeg det går til himmelen, ti jeg har overgitt mig i min frelsers arme. Dette er min glede og det er min visshet tross kampen og sjø-

sykens kvaler.« Da sier Oftedahl: »Takk at du kom og fortalte mig dette; det er som nyheter for mig. Tross kampen og sjøsykens kvaler ligger jeg her og har det godt i disse armer og — bæres over.«

Gudstjenesten.

En sydhavsboer bad følgende bønn: Giv o Herre at de gode ord, som vi hører under gudstjenesten, ikke må være som våre søndagsklær som vi snart igjen tar av oss og legger i kisten, men la disse ord være som tatoveringen på våre legemer, utslettelige inntil døden.

*

Hurtigtoget fra Frankfurt til Basel for just forbi en liten landsby, hvor en ny kirke lever sitt slanke tårn mot himmelen. En ung reisende — etter det ydre å dømme en student — kom med den bemerkning: »De gode folk kunde ha anvendt sine penger til noget bedre enn til en kirke. Kunde de ikke heller ha bygget en musikkhall eller festlokale, det vilde da ha vært mere tidsmessig!« Hans nærmeste reisefelle, en rett og slett borger, spurte: »Hvad har De da egentlig imot en kirke?« »Å det er bare de enfoldige og dumme, som går til kirke i våre dager«, var svaret.

»Da er visst jeg dum«, sa den annen ganske rolig. »Til disse dumme hører også jeg«, ropte en tredje reisende; »jeg er forøvrig professor ved universitetet i Leipzig.« »Og jeg er overregjeringsråd i S. og regner mig også blandt disse dumme«, sa en fjerde. »Og jeg er rektor ved den høiere almenskole i L. og bekjenner mig å være en troende kristen«, bemerket den femte. De fire »dumme« trykket hjertelig hverandres hender og var snart fordypet i en livlig samtale om kristelige ting, mens ynglingen i følelse av sin åndelige overlegenhet stumtrakk sig tilbake til sin krok.

Vissheten om vår salighet hviler ikke på våre ubestandige følelser, heller ikke på vår voksende helliggjørelse, men ene og alene på, hvad Gud har gjort.

Max Frommel.